

C. Sørensen: Jeg kommer til for nogle Djeblifte at opholde det høje Ting angaaende dette Forslag, i det jeg i øvrigt skal forsøge at gøre det saa kort som muligt. Jeg beklager særlig, at det ærede Medlem for Københavns 7de Valgkreds (C. Hage), der jo i denne Sag særlig repræsenterer Sagskundstaben her i Tinget, i Dag da Sagen er til sin endelige Behandling her, vedblivende ved Skydom er forhindret i at være til Stede. Det Lovforslag, som her foreligger, og som om kort Tid vil blive vedtaget ved tredje Behandling, er, som det fremgaar af Motiverne, udarbejdet af en Kommission, som blev nedsat i Henhold til allerhøjeste Kommissorium af 3dje Februar 1883. Jeg har set efter i „Berlingske Tidende“, hvem denne Kommission bestod af, og det viste sig da, at den bestod af 5 Medlemmer, hvoraf de tre Medlemmer vare Jurister, nemlig Højesteretsassessor Dr. jur., Folketingsmand for Viborg Amts 2den Valgkreds (Klein) endvidere Professor Dr. jur. Henning Møhlen, og endelig Højesteretsadvokat Klubien. Fler-tallet, altsaa disse tre Medlemmer, vare saaledes Jurister, alle meget fremragende i deres Videnskab, højt ansete Jurister. Men allerede dette fører yderligere til, at det Flertal, som Juristerne havde i dette Udvalg, selvfølgelig er blevet saa meget stærkere ved de tre Mænds Personligheder, som beklædte disse Pladser. Den praktiske Side af Sagen, Befolkningen, var repræsenteret af to Medlemmer. En fra Søiden, nemlig en Kommandør i Flaaden. Jeg kan ikke nægte, at overfor det Spørgsmaal, der her skulde afgøres, havde det forekommet mig at være vel saa betryggende for Befolkningens Interesse, om det høje Ministerium havde tænkt paa en Skibsfører i Stedet for en Kommandør af Flaaden, som dog ikke kan antages at have haft Vejlighed til at saa noget særligt Kendskab til disse Forhold, som Forslaget vedrører. Endelig var det femte Medlem Grosserer Harald Hansen, altsaa en Repræsentant for den store københavnske Grossererstand, en Stand, hvis Interesser kun i ringe Grad berøres af dette Lovforslag, idet Skibsfarten her i København jo i en særlig Grad er ordnet anderledes end ude omkring i Provinserne. Naar man ser paa denne Kommissions Sammensætning, saa kan man, som jeg allerede har berørt, være sikker paa, at Sagens juridiske Side, alle de juridiske Spørgsmaal, der kan være Tale om, have været nøje og grundigt overvejede, og ere sikrede her i dette Lovforslag saa godt som muligt. Men naar jeg derimod ser, at hele den anden Side har været udelukkende repræsenteret af en stor københavnsk Gros-

serer og en Søofficer, saa mangler jeg der en saa væsentlig Repræsentation for den Del af Befolkningen, som i en saa bethdelig Grad berøres af dette Lovforslag, at jeg ikke alene af det Faktum, at Kommissionen enstemmigt har vedtaget dette Lovforslag, ikke kan føle mig tilstrækkelig betrygget for, at vi ogsaa virkelig her have faaet denne Sag ordnet paa en Maade, som vil vise sig ikke blot juridisk forsvarelig men praktisk og fornøftig og tagende Hensyn til rimelige Krav ude omkring i Befolkningen. Kommissionen har i sine Motiver et Sted selv optaet det Spørgsmaal, om der nu ogsaa virkelig var tilstrækkelig Grund til at indføre dette ny, dette ny særlig med Hensyn til den privatretlige Registrering, om det kunde tænkes, at Fordelene derved tilstrækkelig kunde opveje det meget betydelige Besvær ved Indførelsen af de ny omstændelige Regler, som Lovforslaget foreskriver. Det er et Par Linier, som jeg med den meget ærede Formands Tilladelse vil læse op. Det hedder der i Kommissionens Motiver: „Er der tilstrækkelig Grund til at indføre den Forandring i den gældende Ret, som en saadan privatretlig Registrering unægtelig medfører? Er der tilstrækkelig Grund til at nøde en Medborger i Svendborg, som f. Eks. ejer ^{72/2880} Parter i et Sejlskib og vil afhænde de ^{30/2880} Parter deraf, til i dette Djemed“, altsaa at udføre alt det, som denne Lov foreskriver, førend Handelen er i sin Orden, og Kommissionen udtaler, at Meningen skulde være, at det skulde virke gavnlig derved, at der skulde kunne optages Laan i Skibe, og Skibe kunde blive det samme faste Pant som Ejendomme paa Landjorden. Kommissionen mener ganske vist, at saadan Optagelse af Pant og Laan i Skibe vil aldrig komme til tilnærmelsesvis at spille den Rolle som Laan i faste Ejendomme, og at Udlaan i Skibe overhovedet ikke kan tænkes at blive nogen regelmæssig Frugtbargørelse af Kapitaler. Men til dette Spørgsmaal, som Kommissionen altsaa der opstiller med Hensyn til den Mand, der saaledes vil sælge de ^{30/2880} Parter af et, eller andet gammelt Svendborgskib, svarer Kommissionen selv: „Men om end Indførelsen af registreret Underpant i Skibe saaledes ikke kan forventes at ville have nogen overmaade stor Virkning i Retning af at staffe Søarten rigeligere og billigere Driftskapital, tør man dog under ingen Omstændigheder driste sig til at frakende den al Belysning i saa Henseende.“ Det er altsaa den Betydning, hvorunder vi andre læge Medlemmer ere berettigede til at se Sagen. Den ærede Kommission foreslaar en ny Regel, omstændelig Regel, og svarer